

— Първолаче-лаче, прѣдъ учителката плаче
— викаха слѣдъ нея момчетата.

Цвѣтанка цѣла почервенѣ. — Ще чуютъ други
дѣца и ще ѝ се смѣятъ. Та нали и вуйчо ѝ каза,
че е сжща гимназистка? А има и чанта, макаръ да
е още малка.

А момчетата отподирѣ ѝ току викатъ:

— Първолаче-лаче, прѣдъ учителката плаче...

Какъ да се отърве отъ тѣхъ? Какъ? . . .

Тя спрѣ веднага, обърна се къмъ момчетата,
брѣкна въ книгата и извади три ябълки, та ги по-
даде на момчетата.

Тѣ се засрамирахъ отъ постжпката си и отминаха.

М. Д. Н-ва.

